

SCÂRBA SFÂNTULUI CU SFOARĂ ROȘIE

FIIND PROLEGOMENA LA
TRATAT DE REZISTENȚA MATERIALELOR,
DESPRE NAȘTEREA, VIAȚA ȘI MOARTEA
SFÂNTULUI TAUSH,

ADICĂ

AVENTURILE SALE DIN GAISTERȘTAT
PÂNĂ ÎN MANDRAGORA;
CE A FĂCUT, CE A ZIS, CE A VĂZUT
ȘI CE A SIMȚIT ÎNTRE LUME ȘI NE'LUME,

ISTORISITE DE SCHELETUL
BARTHOLOMEUS PUMN-DE-OASE

ȘI

CULESE DE
FLAVIUS ARDELEAN

(MIASMA #1)

Prefață de Michael Haulică

HERG BENET
PUBLISHERS

CĂRȚILE • ARVEN

2015

© 2015 Flavius Ardelean
© 2015 Herg Benet Publishers

Această carte este o operă de ficțiune. Asemănarea cu personaje, locuri sau evenimente reale este fie întâmplătoare, fie presupune o intenție artistică din partea autorului. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport tipărit sau digital, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Cărțile Arven: un trademark
Herg Benet Publishers
Str. Inișor nr. 8, sector 2, București
România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Copertă și ilustrații: © Ecaterina Boricean

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARDELEAN, FLAVIUS
Scârba sfântului cu sfoară roșie / Flavius Ardelean
; pref.: Michael Haulică. - București : Herg Benet, 2015
ISBN 978-606-763-020-6

I. Haulică, Michael (pref.)

821.135.1-31

Tipărit în România

VÂNTUL ÎMPUȚIT AL MORȚII

DE MICHAEL HAULICĂ

Aceasta nu este o prefață. Prefețele sunt scrise de oameni care au înțeles lucrurile, care au certitudini și vin să fixeze tabloul pe perete. Eu am terminat de citit cartea lui Flavius Ardelean și, săracul de mine, nici măcar nu mai știu de unde până unde e tabloul, cât din cele pe care le știu acum mi le-a spus scriitorul – că scriitor e Ardelean, prin vene-i curg silabele unui Dumnezeu care chiar există, intrupat din vorbele tuturor scriitorilor care au trăit vreodată pe Pământ – și cât am pus eu, de la mine, tălmăcindu-i și răstălmăcindu-i spusele.

Cum e Flavius Ardelean? Nebun, genial sau de-amândouă? Cum, măi frate, să scrii despre un sfânt care-și scoate ață roșie din buric și despre un schelet care

merge cu căruța, duce pelerini dintr-un oraș în altul și, în schimb, le ia carnea de pe ei?

Cum să pui scheletul să spună povești din amintirile lui și-ale altora, istorii scornite și istorii adevărate, că-i tot aia, ce e scorneală pentru unul fiind adevăr pentru altul și invers, iar unde nu cunoaște, istorisește, ca să fie, apoi e – și are ce povesti?

Flavius Ardelean este important în literatura română și, dacă nu apărea din Brașovul lui halucinant pe care-l știm din tot felul de proze bizare pentru cei ce se tem de întuneric sau de năvala apelor, el ar fi trebuit inventat din te miri ce și din nimic, așa cum numai editorul lui știe s-o facă. Este important Flavius Ardelean pentru că, prin apariția lui, linia dinastică Eugen Barbu – Ștefan Agopian – Dănuț Ivănescu merge mai departe și își găsește scriitorul anilor 2010 și al celor ce vor urma alături de scrierile celor pomeniți întru bucuria sufletelor noastre, ale celor care gustă literatura ca pe-o mâncare, ori ca pe un vin bun, ori ca pe-o femeie iubăreață.

De ce am ales titlul ăsta pentru înloc-de-prefața mea? Am vrut să arăt că

Flavius Ardelean nu e scriitor de lucruri frumoase, dar e frumos în necurătenia și neorânduiala lui. Iar cine iubește scriitorii îi iubește tocmai fiindcă aceștia nu fac eforturi să le spună lucruri frumoase când totul în jur se prăbușește, ci știu să scoată bucuria cuvintelor și din bube, mușgaiuri și noroi, cum zicea cineva, alt iubitor de oameni în felul de care am zis. „Vântul împruțit al morții“ este exact nuanța pe care trebuie s-o simțim ca să fim pregătiți pentru marea întâlnire – sau marea despărțire (ioi, cât de relative sunt toate!) – este exact ceea ce Flavius Ardelean ne spune, și ne spune asta fiindcă ne iubește. Pentru că mai e ceva specific scriitorilor născuți scriitori: ei își iubesc cititorii, iar niște șoapte ca „Vântul împruțit al morții“ sunt o mare dovadă de iubire, sunt vorbe pe care ei le inventează pentru noi, numai pentru noi, cei care îi citim.

Totul e despre iubire în cartea asta, nu numai urma cuvintelor în praful drumului: iubire de frate, iubire de fiu, iubire de mamă, iubire de femeia potrivită, iubire care ia carnea de pe oase și apoi trece prin oase și cântă cum

numai flautul lui Dumnezeu cântă, acel Dumnezeu despre care vorbeam mai devreme.

Iar în iureșul nenorocirilor care vin de peste tot, din cer și din pământ, din foc și din apă, și din zidurile în care au fost puse bucăți de om, Flavius Ardelean scrie asta: *Și-l strînse parcă mai tare în brațe și-l sărută parcă mai fierbinte, căci așa e iubirea, unde e bucurie, e și spaimă, și niciodată nu am găsit un loc în Lume în care moartea să se simtă mai bine decît în iubire.*

Am citit *Scârba sfântului cu sfoară roșie* ca și când ar fi fost prima carte a lui Flavius Ardelean pe care o citeam.

Apoi le-am recitit pe celelalte.

BUCUREȘTI, 2015

*Această poveste despre prietenie se dedică lui
Alex Müntz*

*Cine îl poate numi mort pe cel ale cărui vorbe
încă ne reduc la tăcere și ale cărui sentimente
încă ne mișcă?*

(Clive Barker, Weaveworld)

Într-o dimineață tulbure de iarnă, undeva pe drumul între Karkara și Todesbach, o căruță simplă cu coviltir despărțea în două câmpul înzăpezit. Calea bătătorită din vechime spre Adora și Visla, prin Alrauna și Izvorul Babei, dormea pitită pe sub nea, dar cine cunoștea câmpia știa încotro să o ia și ce era în toate zările, și nu arar, ca atunci și ca acolo, câte un pelerin se oprea ostenit pe unde știa el că ar fi trebuit să se găsească drumul și aștepta să-i iasă în cale vreun călător cu cal, sau, dacă șansa era de partea lui, cu doi cai, să iasă din câmpie cât mai grabnic.

Și iată că șansa poposise-n câmpie, că al nostru călător zări din depărtare căruța și umbra de om în roba sa lungă și cenușie, proptit sus pe scândură, cu hățurile-n mâini ce mânau o mârțoagă costelivă și cam roasă de ani. Căruțașul trase lângă al nostru călător și-și întinse mâna sa din oase, să-și salute fratele de câmpie.

— Încotro? întrebă căruțașul și îndată primi răspuns.

— Alrauna.

— Ah, Alrauna. Într-acolo merg și eu, scumpe călător. Am o datorie apăsătoare de achitat între zidurile sale, zise și arată cu oasele degetelor spre movila acoperită de zdrențe și cârpe de tot felul, de sub coviltir.

— Mă duci? întrebă călătorul.

— Cum nu, scumpe călător, cum nu?

Iar dacă ar fi avut vreun petec de piele peste oasele de sub glugă, s-ar fi adunat tot în falduri să-i picteze un zâmbet pe față.

— Și care ți-e plata de-o ceri, bunule căruțaș? întrebă călătorul, iar scheletul răspunse că nu-i atunci și nu-i acolo vremea pentru asta, că să urce până nu se-năsprește câmpia și au să vorbească ei și despre plată până la porțile Alraunei.

— Dar să nu mă minți, căruțașule, și să nu-mi ceri mai mult decât pot da.

Scheletul încredință pe călător că nicio dată nu a cerut mai mult decât avea omul de dat și că ce cere el tot omul are.

— Sunt cinci zile, cu popas să punem capul jos și să dormim, zise scheletul, dar să știi, drag călător, că eu mi-s povestitor și-mi place să alin drumurile lungi cu istorii scornite și cu istorii adevărate și că scorneala mea poate fi adevărul altuia și invers, așa că, de nu mai știi ce-i ce și cine-i cine, să nu te sperii, că nu-i

decât scorneală adevărată și adevăr scornit.

— O mică poveste nu face rău nimănui nivicând, zise călătorul și-l auzi pe schelet clănțănindu-și dinții fără de gingii, dar nu de frig, ci, pesemne, de haz. Așa că tăcu și-l ascultă.

Se urcă în căruța lângă schelet și aruncă o privire în spate, citind ceva în grămada de sub coviltir.

— Ce duci fraților din Alrauna? întrebă, dar scheletul îi răspunse că asta, scumpe călător, nu mai e treaba dumitale.

— În urmă nu e bine să te uiți, zise. Nimic bun pentru om în urma lui. Mai bine ține-ți ochii – sau ochiul, să-mi fie cu iertare, acum observ – la drum și urechile la mine, că am de gând să-ți spun una dintre cele mai de seamă povești de prin câmpiile astea.

— Care, căruțașule? întrebă călătorul cu un ochi.

— Îți voi povesti despre Alrauna, vechea Mandragoră, ca să-i cunoști istoria până-i atingi poarta; cum s-a născut ea din truda celor-ce-se-trag-din-mătrăgună, și despre sfântul Taush, protectorul Mandragorei – cum s-a născut, cum a crescut și cum a pornit în Lume să nască cetăți și, până ce vom zări zidurile în depărtare, cutex să cred că vei

cunoaște toată istoria ascunsă și pe cea văzută a Mandragorei și a sfântului său. Dar să nu uiți, iubite călător, că ce-i scorneala unuia e adevărul altuia și invers, și de nu vei ști ce-i ce și cine-i cine, să nu te sperii, că nu-i decât scorneală – deci adevăr adevărat.

— Și plata? întrebă călătorul din nou și primi răspuns.

— Plata o vom negocia deseară, la lăsa-ta nopții, la foc. Până atunci, taci și ascultă la istoria mea.

— Ascult, căruțașule, ascult, dar zi-mi o treabă, să o știu: de unde cunoști tu viața și moartea lui Taush și istoria Mandragorei sale?

— O știu pentru că numele meu este Bartholomeus Pumn-de-Oase, temut povestitor, și-am fost acolo. Acum ascultă!

Și astfel își începu scheletul istorisirea.

CAPITOLUL ÎNTÂI,

ÎN CARE AFLĂM DESPRE
NAȘTEREA LUI TAUSH ÎN CETATEA DUHURILOR
ȘI CUM TOATE ARATĂ CĂ VA FI OM DE SEAMĂ;
DESPRE CELE TREI SEMNE DE LA NAȘTEREA SA

Taush s-a născut în Gaisterștat și a intrat în Lume la ceasul acela ce apare și dispare îndată, între zi și noapte, acuma-l vezi și-l simți și-n altă clipă dus e – și numai un moment de delăsare ar fi costat-o pe mamă-sa ca să-l piardă în acea clipă, să-l scape dintre coapse și pruncul să intre în aerul din jur și istoria noastră să se încheie înainte de a începe și gata. Dar moașele, babe antice și cu înțelepciune, au știut ele cum să țină pruncul și ce să-i spună să alunge golul din jurul său. Și clipa a trecut și Taush a rămas.

Tare bucuroși au fost mamă-sa și tată-său, căci, vezi tu, era primul și avea să rămână singurul copil al lor, și mare veselie căzu pe casa lor când aflară de la

moașe că micul Taush se născuse cu o căiță, semn că va fi om de seamă, și nu doar în Gaisterștat. După ce-și blestemase orele de chin – căci tare greu a mai ieșit Taush, ca și cum lumea în care își dusese traiul de dinainte de trai era cea mai bună și asta de afară, o râpă de speriat –, văzând toate semnele bune din el și din jurul lui, îi ceru iertare în șoaptă și toată casa vărsă lacrimi pentru el, lacrimi de bucurie.

Ce semne, întrebi? Ei, vezi tu, că încă nici nu ieșise de tot, jumătate de trup micuț era încă în miezul femeii, când s-a arătat primul semn. Strigătele mamei în dureri și urletele de îmbărbătare ale moașelor, toate amuțiră îndată ce își scoase Taush capul în Lume, iar cei ce nu fuseseră acolo, cei din străzi, din case și din târguri, toți putură mai târziu depune mărturie că toate se opriră-n Lume – nici vântul nu mai bătea, nici animalele nu mai scurmuau, nici copiii nu se mai jucau, nici oamenii nu mai vorbeau, nici lighioanele nu se mai târau, nici cerurile nu se mai schimbau, nici gândurile nu se mai urneau. Se făcuse liniște în tot Gaisterștatul și-mprejur și toate rămaseră în tăcere și împietrite până ce Taush fuse